

resp. četnictvo republiky československé. Tento právní náhled prvního soudu jest zřejmě mylný. Zákon ze dne 28. října 1918, č. 11 sb. z. a n. měl za účel, jak vyslovuje v odstavci I., zachovati souvislost dosavadního právního řádu se stavem novým, by nenastaly zmatky a upraven byl nerušený přechod k novému státnímu životu. Z toho vyplývá, že tento zákon zamýšlel poskytnouti v rámci dřívějších zákonů a nařízení ochranu také institucím nového státu, které vstupovaly v život na místo bývalých zařízení státu rakouského, a dlužno proto vykládati dotyčné zákony a nařízení, převzaté ze státu rakouského tak, by jich bylo lze použítí na nové obdobné instituce státu českého, než budou vydány nové zákony. Stanovisko okresního soudu, které lpí na doslovném znění zákona, vedlo by k nemožným důsledkům, že by nadále požívaly ochrany neexistující již instituce státu rakouského a rakousko-uherského (§§ 58 c), 65, 67 tr. z. a t. d.), kdežto na jejich místo vstoupivší instituce nového státu čsl. by byly bez právní ochrany. Byly-li jaké pochybnosti ohledně správného výkladu zákonů a nařízení, zabezpečujících ochranu státu a jeho institucí, byly zajisté odstraněny zákonem ze dne 23. července 1919, č. 449 sb. z. a n. o zákonné ochraně republiky československé, který nařizuje výslovně, že všechny zákony a nařízení, které chránily dříve říši rakouskou, uherskou a rakousko-uherskou, chrání od 28. října 1918 republiku československou v těch částech jejího území, pro něž platily již před tímto dnem, a za tím účelem nahrazuje citovaný zákon výrazy »rakouský, císařský« a »rakousko-uherský« a t. d. ve všech dotyčných zákonech a nařízeních slovy »československý a čsl. republika«.

Čís. 128.

Beztrestnost zaručená v posl. odst. § 13 zákona ze dne 28. května 1919, č. 299 sb. z. a n. nemá místa, jde-li jen o přestoupení předpisů, kterými zakázáno neb obmezeno zcizení předmětů potřeby.

(Rozh. ze dne 12. února 1920, Kr II 176/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované J. K. do rozsudku krajského soudu v Olomouci, jímž uznána byla vinnou přečinem dle § 32, č. 2 a 4 min. nař. ze dne 26. května 1917, č. 235 ř. z.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti č. 9 lit. b) § 281 tr. ř., tvrdíc, že s porušením posledního odstavce § 13 zákona ze dne 28. května 1919, č. 299 vynesena byl rozsudek obžalovanou odsuzující pro nedovolené zcizení zabavené zásoby obilí. Stížnost jest neoprávněna. Kdo se dopustil předražování — nikoliv zločinného — po rozumu §§ 19 a 20 nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., stane se za dalších předpokladů § 13 zák. ze dne 28. května 1919, č. 299 sb. zák. a nař. beztrestným, odčinil-li v čas své provinění navrácením přeplatku bezdůvodně přebraného. Stal-li se kdo účastným amnestie dle těchto předpisů, nesmí pak trestán býti

ani pro trestní čin proti předpisům, kterými zakázáno neb omezeno zcizení předmětů potřeby, o jejichž předražení šlo. Amnestii si musí zasloužiti provinilec tím, že z vlastního popudu a ve lhůtě zákonem stanovené čin svůj napraví, učinil-li tak, pak je mu i odpuštěn trest, jenž by jej jinak stihl pro konkurenci předražování s přestoupením předpisů, kterými zakázáno neb omezeno zcizení předmětů potřeby. Pro přestoupení jen těchto předpisů samotných zákon amnestie neposkytuje; neboť nedovolené zcizení zabavených předmětů potřeby prakticky — nehledíc k zcela výminečným snad případům — ani nepřipouští odčinění. Prominutí trestu pro zcizení zabavených předmětů potřeby při konkurenci s předražováním naproti tomu odůvodněno jest účelem zákona, naprostou beztrestností nabádati k spontannímu vrácení přeplatků.

Čís. 129.

Zločin dle § 87 tr. z., spáchaný výzvou k vojínům, povolaným k zjednání pořádku při pouličních nepokojích, aby náboje z pušek vyňali a zbraně odložili.

K »nebezpečí« po rozumu § 87 tr. z. stačí i pouhé zvýšení stávajícího již nebezpečí.

(Rozh. ze dne 12. února 1920, Kr II 183/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných A. S. a J. G. do rozsudku krajského soudu v Olomouci, pokud jím uznáni byli vinnými zločinem veřejného násilí dle § 87 tr. z.

Důvody:

Pokud jde o zmateční důvod § 281, č. 10 — správně č. 9 a) tr. ř., poněvadž stěžovatelé domáhají se úplného sprostění ve směru § 87 tr. z. — tedy označuje stížnost odsouzení dle § 87 tr. z. nesprávným, ježto pouhá výzva k vojínům, jak zjišťuje rozsudek, neobsahuje ani vyhrůžky, nemůže sama o sobě bezprostředně přivoditi nebezpečí v § 87 tr. z. uvedené. Tomu není prý jinak ani vzhledem k okolnostem, za nichž výzva se stala. Neboť, byla-li na straně sroceného lidu již vůle, vojíny odzbrojiti, pak byla výzva jen výrazem této vůle a nebylo nebezpečí odzbrojení jí teprve způsobeno. Neměl-li však lid tohoto úmyslu, pak nebylo též pro vojíny nejmenší příčiny, aby výzvy uposlechlí a šlo by jen snad o pokus nezpůsobilými prostředky. Vojíni skutečně též, odloživše bodlo s pušek, odešli bez dalších vážných obtíží. V pozdějším zastřelení dvou vojínů, stavším se na jiném místě, nelze shledati dokladu pro přivoděné nebezpečí. Než těmito vývodům stížnosti nelze přisvědčiti. Dle zjištění soudu pronesena byla obžalovanými výzva k vojínům ze zlomyslnosti v tom úmyslu, aby tito, uposlechnouce jí, stali se vůči rozkacenému lidu zcela bezbrannými a takto vydáni mu byli na pospas. Jest na snadě, že nebezpečí pro život i tělesnou bezpečnost vojínů při rozkacenosti sroceného lidu snad již stávající značně bývalo by zvýšeno, kdyby vojíni, uposlechnouce výzvy